

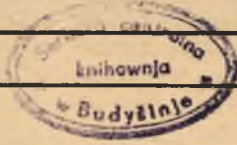
ПОМОГАЈ БОГ

ČASOPIS EVANGELSKICH SERBOW

1. číslo

Budyšin, januar 1960

Lětnik 11 19

Hrono na wulki rózka 1960

Ty sy widžał, kak će Knjez, twój Bóg je nosył, kaž nosy muž swojeho syna. 5. Mójz. 1. 31

My smy hižo wjele nazhonili w swojim žiwjenju. My smy na wšelakich polach nazhonjeni a wobhonjeni. A nětk měsachne hrono, kiž nas na proze wot stareho do noweho lěta strowi, nas tež dopomina na tajke nazhonjenje. Wězo je to jenož něšto za wěrjacych ludźi. Přetož tudy so jedna wo nazhonjenje wěry. Kajke? Wočin — tak Bože słowo nam tu praji — woči wěry a widž, kak je će Knjez, twój Bóg, hižo dotal nosył hač k tutej hodzinje. A wězo budže to tež runje tak dale činić. Na tym ani znajmjeńša dwělować njesměš! W pisarni křesćanskeho překupca namakach něhdy sčěhowace hrónčko na scěnje: „Bóg je pomhał. Bóg pomha. Bóg budže pomhać.“ Haj, tak je. To je nazhonjenje a wěstosć našeje wěry, našeho dowěrjenja k Bohu, tež džensa, tež w cyłym lěće 1960. To so za nas samo wot so rozumi. Nadzjomnje!

Samo wot so pak so njerozumi, hač smy tež zwólniwi, so dać nosyć wot Wótca!? W našim teksće namakamy přirunanje. „Kaž nosy muž swojeho syna!“ Spominajmy na to, zo tute słowo rěčeše Mójzas israelskim džěcom po puću přez puscinu. Najskerje je so někotre razy stało, zo někajki młody hólce dale njemóžeše abo njechaše. Běše sprócny a wustały. A tola dyrbjachu hišće dale pućowac. Hodzina wotpućowanja hišće njebě došla. Hišće njeběchu při wotwytym koncu. Potom je někotryžkuli nan swoje džěco na lónčko wzał a njesł. Snano so druhdy z njeposlušnosću džěci spječichu dale hić. Potom dyrbjale ležo wostać abo pomalku za druhimi běžeć a běchu wohrožene, zo prawy puć misnu.

My čłowjekojno smy tež druhdy tajke njeposlušne džěci, kotrež nje-

... a naposledku wěčnu zbóžnosć

Tu Wam přeju a wězo tež

čišćosć a strowosć,
Boži měr a Bože žohnowanje
a wšitko, štož Wam trěbne je
na čele a na duši.

Ale hłowne a wažne wostanje naposledku wěčna zbóžnosć.

Z tym njechamy swoju kedźbnosć zemskemu wotwobroćić. Zlé, hdyž pobožny sej žada po zbóžnosći a so zakopuje wo kamjenje, kiž leža na dróze našeho zemskeho pućowanja. Wěmy tola, zo pońdu wšitcy, kiž su dobre činili na zemi, k stawanju žiwjenja, kotřiž pak su zle činili, k stawanju sudženja. Naše skutki budu nas přewodžeć před Boži trón a tohodla kedźbujmy na swoju zemsku dróhu. Hdyž smy žiwi, smy Knjezež žiwi. To rěka, zo mamy tu na zemi w mysl Jezusoweje lubosće rěčeć a skutkować. Naš Knjez w swojej lubosći je widžał nuzu, choreho, chudeho a hrěšneho čłowjeka, je spóznał jeho horjo a je tohodla tež wědžał, kak móže wbohemu pomhać. Mi chce so zdać, zo my sami njewěmy, na čo smy chori, zo džemy nimo swojeho blišeho. Jeho skorženje a mórkotanje drje slyšimy, ale nimamy ani chwile, ani mocy, ani sčérpnosće, ani lubosće so do jeho pućowanja zanurić. Kóždy ma sam ze sobu činić dosć a so njemóže starać wo swojeho blišeho. A k tomu wšak přińdže, zo tež njewěmy jedyn tomu druhemu pomhać. Na

chaja so dać nosyć. Potom smy wohroženi, ležo wostać abo prawy puć misnyć.

Budźmy tola hotowi a zwólniwi, so dać nosyć wot Boha Jezom Chrysta dla a w Chrystusu a přez njeho. Tak budže nowe lěto zawěsće, njech přińjese, štož chce — ně, štož Bóg chce — haj, potom budže zawěsće hnady poľne. Hamjenj.

La.

Boha a jeho Syna, našeho Zbóžnika, pokazać sebi husto dosć njezwěrimy a tola wěmy, zo su we nim schowane wšitke pokłady mudrosće a póznaća.

... a naposledku wěčnu zbóžnosć — to njeje jenož troštowanje na daloki njeznaty a njewuslědžomny přichod, ale to je směr, kotryž chcemy sej wuzwolić. To je tón puć, po kotrymž dóndžemy k dobremu koncej. Stare laćanske přisłowo rěka QUIDQUID AGIS, PRUDENTER AGAS ET RESPICE FINEM. Štožkuliž činiš, činj jo mudrje a rozmysluj kónc, přetož skónčnje budže tutón rezultat wšeho našeho žiwjenja. Ze zleho a kničomneho ženje nam njeprjindže zbóžnosć, ale pobožnosć, dowěra do Boha, lubosć mjez čłowjekami, to wjedže k Bohu, ale lěpje prajene, to je hižo spočatk zbóžnosće tu na zemi. To drje je ta wuska, nahła a samotna ščežka, kotraž pak je poľna tak rjanych a zbóžnych nazhonjenjow, po kotrejž džemy z wjěsoľej a žiwej nadziju Bohu napřećo.

... a naposledku wěčnu zbóžnosć. Bojiš so přichodneho lěta, zastupiš ze starosćemi do njeho? Snano by jo chcył přeskoćić. Žadyn dzeń njemóžemy na tutym pućowanju sebi zalutować. Kóždy dzeń změje swoje horjo a swoje miľe zbože. Kóždy dzeń ma swoje woblićo, ale kóždy dzeń — a to njezabudźmy! — je dzeń našeho Knjeza a džělajmy, doľhož je dzeń, přetož přińdže nóc, hdžež džělac njemóžemy — njetrjebamy. Njeje so tebi hižo husto tak šlo, zo sy spóznać dyrbjał, kak sy wažny wokomik skomdžił. Ty by móhł pomhać a njejsy pomhał. Ty sy móhł dobre słowo prajić a sy mjelčał. Ty sy móhł čłowjekam pokazać puć duchowneho žiwjenja a njejsy so schroblił a potom běše tuta skla-

(Pokročowanje na 2. stronje)

Pučnik na puću přez lěto 1960

„Njeboj so, ja sym přeni a posledni a žiwy!“ Zjew. 1, 17/18

Haj wšak, naše bibliske hrona, nam date za wšelake časy cyrkwin-skeho lěta, chcedza nam křesćanam slůžić kaž pućniki. A zaso mamy tajki woprawdze rjany a dobry pućnik a poki w za lube nowe lěto, do kotrehož smy zastupili. Powyšeny Knjez Chrystus sam před nami steji, nam prawy puć pokazuju ze słowami: „Njeboj so! Ja, Knjez Chrystus, sym přeni a posledni a žiwy!“

Ale: Bojimy so woprawdze? Njeje to zranjenje za moderneho čłowjeka? Tón so tola njeboji! Tón runy po svojim puću dže! A my smy a chcemy tola tež moderni čłowjekojo być! Wězo. Nje-wuži wamy wšitcy to, štož nowy čas nam poskića? My njeběhamy, ale jězdźimy ze železnicu abo z kolesom abo z motorskim abo z awtom, njech je to nowy „Wartburg“ abo stary „DKW“, my dejimy elektrisce a truhamy so elektrisce a mamy wšelake druge domjace a ratarske nastroje, njeđi wajo na hobrske mašiny w fabrikach. To wšo wuži wamy wšednje a bohaće. Potajkim smy nowočasnij čłowjekojo a so tež njebojimy!

Woprawdze? Je temu zawěrnje tak? Hdy bych waš wučer był, bych so was prašał: Štůž so hišće ženje njeje bojał w swoim žiwjenju a štůž mi slubi, zo nochce so ženje wjace bojeć w dalšim žiwjenju, tón njech ruku zběhnje, ale ze sprawnosću a z wěrnosću! By ty mohl z dobrym swědomjom ruku zběhnyć?

Ně, tež čłowjek našeho časa so boji. Wón to snano njepriznawa abo znajmjeńša njepokazuje. Ale

(Pokročowanje z 1. strony)

dnosć nimo a tebi zawosta jenož hišće zrudoba twojeje skomdy. Hdyž so pali, dyrbiš pomhać, hdyž je wulka woda, tebje trjebaju. Tak budže tež w lěće 1960. Wjele składnosćow, hdyž mamy wopokazać swoju lubosć a pobožnosć. Budźmy stróžbi, mějmy woči wotewrjenej, a njech smy stajnje zwólniwi k wšěm dobrym skutkam, zo bychmy so wopokazali jako swětło swěta a jako sól zemje. Boži lud ma na tutej zemi być lud měra, wěrnosće a lubosće a jenož po tym puću zańdžemy naposledku do Božeje wěčneje zbožnosće.

Waš superintendent Wirth

wón so boji, tež ty a ja, tež 1960. Dyrbju ći prajić, čeho so čłowjek wšeho boji? Wón so boji zašłosće. „Zo 'nož nchtó njezhoni, što sym tehdom tam a tam zworał!“ — Wón so boji přichoda. „Ach, što jenož hišće na nas čaka!“ — Wón so boji čłowjekow. Haj, někotry sej njezwěri, hubu woćinić, ani w swójbje ani w mandželstwje, dokelž so scěhow boji, kotrež mohl nastać, hdyž wěrnosć reči a tak, kaž je jemu wokoło wutroby. Njezabudu z časa svojich přenich zastojnskich lět, kak tamna njewjesta praješe wo svojim slubjenym: „Běda, budže-li tón džiwi!“ Hač je so to dobre mandželstwo scinulo? Ja so boju, zo nic! (Sće pytnyli, zo sym pisał: „So boju“!) — Haj, čłowjek so čłowjetka boji, džěci staršemu a staršej džěci! — Čłowjek so zwěrjatow boji. Hdyž džiwi byk na tebje přidže, što potom? — Čłowjek so čerta boji a je a wostanje tež jako moderny, wujasnjeny čłowjek přiwěrkojty! — A čłowjek so Boha boji. A při tym njemyslu na prawu, dobru bohobojaznosć, kotraž

husto dosć pobrachuje. Ně, ja na to myslu, hdyž něchtó zjawnje připowěda: Njeje žanoho Boha a njeje žaneje wěčnosće. Ale w čichim přidže minuta, w kotrejž sej praji: Ale, hdyž je tola jednoho Boha, hdyž je tola jedneje wěčnosće, što potom? — Haj, čłowjek so boji, so boji wěcow, so boji chorosćow, so boji zamołwitosće, kotruž njecha na so brać, so boji teho, so boji tamneho. Je so to jedne změrowało, zaso něšto nowego postanje, kotrehož so boji. A dyrbju něšto prajić wo atomowej bojosci po cyłym swěće? —

Chrystus pak před nami steji a praji: „Njeboj so!“ A wón wě, čehodla to praji. „Wón je přeni a posledni!“ To rěka: Wón je wšitke dny pola nas, přeni džeń noweho lěta runje tak kaž posledni a wón ma wšitko w svojimaj rukomaj. „Wón je žiwy.“ Haj, my mamy žiweho Zbóžnika. A tehodla je a wostanje za nas bojosc, strach hrěch. Wězo smy — runje tak kaž z druhimi hrěchami — wohroženi, zo bychmy so bojili. Wězo mohlje so wěcy stawać, hdžež tež

Poslednje kročele w starym lěće

Znaty přecel wot nas dže, kiž tu z nami swěru džěše a přez pasy wšelake přewodzał nas tudy běše. Chětry puć je z nami soł, nětk je blisko jeho row.

Stare lěto, měnju ja, ruku džělensku nam dawa, so nas číše wopraša: Bě dha moja reč ći prawa? Sy mohl moje wašnje znjesć? Mól mje z česću k rowu njescć?

Haj, ty lěto zańdžene! Wšelake wšak sy ty bylo. Njech je to w ratarstwje abo njech je druge džělo. Nutřka w swojej wutrobje běše wašnje wšelake.

Jow su domy, wutroby, kiž so wjesle smějkotachu a w swětnym wjeselu sebi reju zarejwachu. Ja jim rady popřeju tule swětnu wobradu.

Tam zas' struchle wutroby su tak stysknje cukotałe. Njewjedro so pozběže,

blyski su tam seklowałe. Wodnjo, w nocy wone tu k swojom' Bohu wolachu.

Znaju znatych, přecelow, kiž na spočatku toh' lěta běchu poľni nadźijow a nochcyli su z toho swěta. Nětk stej hižo kašć a row na kěrchowje čichi schow.

Serbski ludo, tole je mały pućnik tutoh' lěta. Kajke budže přichodne? Hdže nas powjeze łódz swěta? Z wutroby wšěm přiłowam: Božu hnadu mi a wam!

Přispomnjenje: Lubi čitarjo! Tule baseň je spisał a nam zapodał naš swěrnny bratr Awgust Lapstich ze Stróže w Rakečanskej wosadze. Bohužel nam njebě z techniskich přičin možno, baseň hižo w decembrskim čisle „Pomhaj Boha“ wozjewić. Tak čitaće ju potajkim hakle džensa a smy sej wěsci, zo budže was tež nětko hišće jeje jednora ludowa reč zwjeselić a tež wam rozmyslować dać.

najprjedy woprawdže hinak nje-možemy, hač so boječ. Druhdy rěka: „Nutř do čmoweho dofa!“ Ale tež tam je Chrystus! A my můžemy prajić, snano jenož třepo-tajo, snano tola někak wyskajo. „Hač ja runje chodžu w čémnym dole, so njeboju žanoho njezboža, přetož ty sy při mni. Twój prut a twój kij troštujetej mje.“ A jelizo nas naše swědomje wobskorzuje — a derje hdyž wono to čini! — a my čujemy njepečelstwo z Bohom, dha njezabudźmy, zo su hody za nami a zo smy spěwali: „Chrystus je tudy, wujedna ludy!“ Wón je tež nas wujednał z Bohom. „Přetož Bóh běše w Chrystusu a zjedna swět sam ze sobu a njepricipě jim jich hrěchi.“ Tohodla: Njeboj so!

Něchtó je wuličil, zo słowa „Nje-boj so, njebojće so, njestróžće so“ a podobnje 365 kroć w bibliji namakaš, potajkim za kóždy dzeń wob lěto tutón trošt a pokoj mamy! Ach haj, 1960 je přestupne lěto, kotrež ma 366 dnjow. Ale budźće změrom, tež za tutón jedyn hišće přidatny dzeń namakamy podobne pokojace słowo, tak zo woprawdže žadyn jenički dzeń njeje wuwzaty wot Jezusoweho slubjenja a namołwjenja:

„Njeboj so, ja sym přeni
a posledni a žiwy!“ Hamjeń
La.

Zwón w Serbinje

W lěće 1854 wupućowa 500 Ser-bow z fararjom Janom Kilianom-Wukrančičanskim do Ameriki. Wupućowachu, dokelž běchu nje-spokojni a so nadźijachu, zo by so jim poradžilo, w „nowym swěće“ nowe žiwjenje započec: Nowe žiwjenje před Bohom, ži-wjenje noweho čłowskeho towar-stwa. A tak založichu městko

Serbin w Teksasu, hdžež běše woprawdže wšo serbske. Nabožina, paćerska wučba, předowanje a rěč w domach.

To je znata wěc a sy snano hižo něšto wo tym čitał. Štož pak jich wjele njewě, je tutón podawk: Hdyž mjenujcy tući Serbja wupu-ćowachu, chcychu sej wosebite do-pomnjeće na staru domiznu sobu-wzać. A tohodla džěchu do Maheho Wjelkowa a dachu sej nowy zwón leć, kotryž pozdžišo z nimi pućo-waše. Arnošt Król, syn wulkeho mištra Bjedricha Króla, je tutón zwón lał a jón widžiš na wobrazu. (Na hrubym boku steji: „Bože sło-wo a lutherska wučba nihdy na-nihdy njezahinjetej“.)

Najprjedy wisaje na wěžiće přenjeje cyrkweje wupućowarjow w Serbinje a sluješe tutej serbskej wosadze. Nětko pak je „na wu-měnk“ a steji jako pycha a do-pomnjeće w Kilianowej hali w kolegiju „Konkordia“ w Austinje w Texasu. A hačrunjež tutón zwón wjace njeklinči, cyłym wopyta-rjam tola powěda, zo tam prjedy Serbja bydlachu a zo je sam w sławnej zwonolijerni w Małym Wjelkowejje laty, zwotkel je wjace hač 100 zwonow do krajow wu-šlo. Rph

Lód, lód, wšudźom lód

Nazhonjenja Awgusta Měrcínka wosrjedź Lodoweho morja

(Pokročowanje)

Čornych mjedwjedzow tu daloko na sewjer nimaš, soby (Rentiere) pak to tež njeběchu, njewidzjachmy džě žane parohi, a wšě druhe nam znate zwěrjata su běle. Nabichmy třělby a čakachmy. Knjez Sains-burrry njemóžeše swoju třělbu trjebać, dokelž bě sej porsty zwo-zabił. Tak dyrbjachmy so potajkim jenož třo hotować do boja z pječ cuzymi zwěriskami. Wone pak so nas hišće dohladaše njeběchu. Leh-nychmy so 20 kroćel kóždy wot druhého do sněha. Widzjachmy, kak so nam zwěrjata bjezstarost-nje bliža. Běchu tak wulke kaž howjada a mějachu žalostne, tróšku zekřiwjene rohi. Po cyłym čele běchu kosmate. Kosmy wi-sachu do sněha, tak zo jich klibory njewidzjachmy. 60 kroćel před nami so nas dohladachu, pozastachu, porskachu a počachu z nohami a rohami do zemje hrjebać. Wo-stachmy změrom. Wone pak ze-

stupachu so jedne při druhim a wudžerachu na nas. Najwjetši byk so nam bližeše — 30 kroćel před nami pozasta a zaso zemju bodžeše. Wutřelichmy přenju kulku, jemu do hlowy, tola přenisko, kaž to pozdžišo widzjachmy. Krawawicy so zawobroci; tu sej dósta dalšu kulku do rjeblow. Doběhny wróco a stupi so zaso změrom k tamnym. Lě-

**Kublanski dzeń 29. 2. 1960
w 9.30 hodź. w Budyšinje, na Horn-
čerskej hasy. Tema: Jezus naš lékař**

zechmy 10 do 15 kroćel bliže a třělachmy znowa. Zranjene skoćata cychnowachu. Tři běchmy přemóhli. Nadobo so jedne na mnje zaměri. Chcych třelić, tola třělba njetřěli. Stanych a cheych na bok skoćić. Walich pak so do sněha. Skoćo bě so po wšem zdaću tež mje nabožalo a skoći nimo mnje a čekny. Krawawješe. Sporjedžich třělbu a podach so za nim. Druhaj

towaršej měještaj mjez tym z po-slednim bykom hišće tójšto hary. Njeje lochko, w tajkej zymje na hońtwu chodzić. Bórze běch swo-jeho byka wuhladał. Steješe hłu-boko w sněze a krawawješe z wjace ranow. Wutřelich a wón so zwjeze. Doběhnych wróco swojimaj to-waršomaj na pomoc. Tola tež pjaty byk bě hižo morwy. Wjeselachmy so jara, wšak wědzachmy, zo budže to zaso rjana pječeň na naše blido. Nětko hakle widzjachmy, do kaj-keho stracha běchmy so podali a dopóznachmy, zo mějachmy so jeniće škitacej ruce Knjeza dža-kować, zo smy wšo derje přětrali. Běchmy w pućowanskej rozprawje Jamesa Rossa čitali, zo je na kupje Melville pižmowe (mošusowe) byki našol. Njeběchmy je hišće widželi a nětko nam switaše. zo su to tele skoćata. Běchmy wjelće a mjed-wjedzace čěrje našli a tohodla nochcychmy skoćata same wosta-jić. Sainsburry a Newton, kotrajž běštaj sej porsty zwozabiłoj, džě-štaj wróco na lódz. Mjez tym Paine a ja stražowachmoj. Zadžě-lachmoj sej woheň a zwarichmoj

sej šokoladu. Čmičkaše hižo, jako přiwezecu sanje a zdobom stan, prikrywy a cyrobu. Ze sanjemi dowjezechmy našu pječeń blisko lódže. Knjez Cresswell bě sej šěsć mužow sobupřiwděl, kotřiž mějachu w nocy stražować. Po dobrej wječeri podachmy so k spanju.

Srjedu, 30. oktobra. Rano wokoło wosmeje hodžiny zezběhachmy jedne skočo na sanje. Njeběchmy hišće dočinili, jako přińdže nam 17 mužow z dwójimi sanjemi na pomoc. Tak hnydom tři skočata na lódž dowjezechmy. Puć přez njeruny lódž bě jara wobćežny. Jedne sanje so nam zlamachu a tohodla dyrbješe skočo hač nazajtra na lodže wostać. Popołdnu wokoło 3.00 hodž. běchmy hotowi. Namórnicy so jara radowachu a zanjesechu nam hońtwjerjam troje „Hura!“ Nětko bě wulke rězanje. Kóždy chceše pomhać; bě to woprawdže wulki swjeden. „Što ňož budže kapitan prajić, hdyž změjemy zaso telko mjaso! Kak budže so radować!“ wšitcy mēnjachu. — Běchu to štyri byki a jedna kruwa. Najwjetši byk měješe 420 puntow mjaso, wšohromadže mējachmy, bjez hlówow, 1296 puntow mjaso. Hačkuliž njeběchu skočata přetučne, tak bě mjaso tola — wosebje pola młodych — derje přeroscene, a tež derje słodžeše. Kruteje zymy dla njewonješe a njesłodžeše mjaso za mošusom, jenož hlówu a jěrki njemóžachmy trjebać, dokelž přejara za nim słodža. Koža najwjetšeho byka wažeše 147 puntow.

Štwórtk, 31. oktobra. Džensa rano na poł w džewječích wróci so kapitan cyle njenadžicy na lódž. Bě wčera dopołdnu w džesačich swojich ludži wopuščil a sej wuličil, zo popołdnu w dwěmaj na lódž dóńdže. Bě pak so wulkeho sněha dla zabudžil a lódž njenamakał. Tak bědžeše so cyłu noc bjez spanja a jědže a dwójce bě nimale mjedwjedžam do pazorow padnył. Swoje kulki bě zwutřělał, zo by straža na lódži jeho wuslyšala, ale podarmo. Po tym zo bě so 20 hodžin po sněze a lodže bludžil, dóńdže, skerje cěfu hač čowjekej podobny, k nam na lódž. Stawy běchu jemu sprostle, rěčeć wjace njemóžeše. W kajuće jeho našej lékarkej přijimaštaj. Připołdnu wrócihu so kapitono- wj ludžo ze sanjemi a so njemalo džiwachu, zo je so wón hagle džensa wrócił. Woni běchu, po tym zo bě jich kapitan wopuščil,

stan natwarili, powobjedowali a, dokelž so jara sněhowaše, na lodže přenocowali. Nětko so po 10 dnjach, wjeselo so nad dobrým wuspěchom jězby, wrócihu. Dnja 26. oktobra docpěchu woni mje- nujey kónc wodžiny, do kotrejež bě naša lódž zamjerzła. Běchu potajkim z tym na rańšim kóncu kraja, kotryž bě kapitan Perry před 30 lětami z kupy Melville sem wuhladał a Banksowy kraj pomjenował. Na sewjer widžachu naši ludžo jenož lód a na ranje přiubrjoh Prynca Alberta kraja. Tak běchu namakali **sewjerno- wječorny přejězd** (nord-westliche Durchfahrt), kotryž su polarnicy na 300 lět dołho podarmo pyтали.

Swěrna serbska wosada we Wóslinku

Hižo Jan Wałtar je so před wjace hač 50 lětami z Wóslinka do Njeswačidla zamołwił, dokelž we Wóslinku Serbstwo hladajcy woteběraše a Njeswačidlo bě tehdom hišće ryzy serbska wosada. Ale džensa hišće chodži tam we Wóslinku horstka swěrných Serbow na serbske kemše. A ja směm so wam wuznać, zo rady k wam jězdžu Bože słowo připowědać.

W kapalni mje strowitej wobrazaj. „Friedrich Heinrich Immisch“, farar we Wóslinku wot 1851—1859. Haj wězo, Jaroměr, to je přeložk němskeho Friedrich. Nam wšak je wón wšitkim znaty jako Jaroměr Hendrich Imiš. Bjedrich jemu njeběše hišće serbske dosć, ale Jaroměr to běše jeho serbskemu wuchu lube. Pódlu jeho wobrazu wisa wobraz fararja Wanaka. Wěm wšak, zo nimaju wšitcy najlěpše mēnjenje w nim. Wón pak je we Wóslinčanskej wosadze swěru Bože słowo serbsce předował. Tuž česćmy sej jeho!

Pod wołtarnym wobrazom, kotryž nam předstaja našeho Knjeza jako dobrego pastyrja, je napisane: „Pójće, přetož wšitko je přihotowane.“ Na wołtarju stejo wuhladach tónkróć mi dotal njeznate slěborne sudobje za Boži chlěb ze serbskim napisom „Ja sym žiwy chlěb, kiž je z njebjes přišoł; budže-li štó wot tutoho chlěba jěšć, tón budže žiwy do wěčnosće.“ A dale čitaš „Darjene wot swěrneje serbskeje swójby 1857“. Haj wězo, to je Imišowy čas. Imiš je wuznamny za cyłu wulku Saksku krajnu cyrkej z tym, zo je hižo před 100 lětami spóznał wažnosť znutřkowneho misionstwa a Lip-

Wodžina, w kotrejež smy tuchwilu, je woprawdže kanal. Je tu jenož 10 jendželskich mil, tam pak, hdžež so wuliwa do Barrowoweje mórskéje dróhi, na 35 jendželskich mil šěroki. Hižo dołho su tónle přejědž pyтали. Při tym žhubi so wjele ludži a lódžow. A nětko smy jón namakali! Mórská dróha, w kotrejež smy z našej lódžu, rěka wot nětka „Prince of Wales-Street“ (Dróha waliziskeho prynca). Džewječć króć widžachmy tónle měsac sewjernu swětlinu. Wobsadka je strowa, jenož štyrjo su na poł chori. Wjedro bě jara wotmēnjate, něšto króć jara wichorojte a wjele sněha.

(Skónčenje scěhuje)

šćanska uniwersita je jemu spožčila titul doktora teologije. Ale na tajkich přiškadach widžimy jeho nutrne serbske zmyslenje. Tak mje wobdawa Imišowy duch we Wóslinčanskim Božim domje, a was, lubych Serbow Wóslinčanskeje wosady, lubuju we wašej swěrnosći. Pjatnaćo běšće: 12 žonow a 3 mužojo a k tomu hišće naš luby stary serbski kēbětár, knjez Herman. Wy tak nutrne sluchaće na kóžde słowo předarja! Wšitcy sće pristupili k Božemu bidu. Žadyn z was njebě niže 50 lět, wjetšina drje běše wokoło 70 lět. To rěka, zo su léta serbskeje Božeje služby we Wóslinku hižo ličene. Ale tak dołho kaž tu smy na tutej zemi, chcemy swěru hromadu stać.

Poršicy. Zašly měsac měještaj w našej wosadze Arnošt Simon a jeho mandželska Hana rodž. Milkec zloty kwas. Arnošt Simon, tu hač do wysokich lět ze šewcom, pochadžacy z Krajec, namaka swoju towaršku žiwjenja 1909 w Klukšu. Bohužel je jubilar posledni čas na čuwy chory, mandželska pak so swěru wo njeho stara. Wšitcy přiwuzni a dobri znači preja jubilaromaj strowosć, čišoś a Bože žohnowanje.

Nakład Domowina. — Licenca č. 733
Wuchadža jónkróć za měsac. — Rjaduje
Konwent serbskich ewangelskich duchow-
nych. — Hłowny zamołwity redaktor:
superintendent G. Wirth - Njeswačidlski
Čišć: III-4-9, Nowa Doba, čišćernja
Domowiny w Budyšinje